

L'agonia de les societats recreatives

Per XIXU

La societat recreativa, purament recreativa, amb una mala biblioteca i una bona sala de ball i un piano i un conserge i un grapat de deutes a l'esquena, és una reminiscència genuïna del segle passat, tan ple d'aquests agrupaments expansius i xirois, que tot fent broma, popularitzaven la vida social i pública de les petites ciutats.

Es comprèn, doncs, que cinquanta anys enrera, la fundació d'una societat recreativa, amb local propi, mobilitzés l'atenció de tota una ciutat i els elements joves i els que no ho eren tant, però que també aimaven la tabola, s'engresquessin fins al cap d'amunt.

La vida social, però, tal com s'ha anat desenrotllant més endavant, no ha estat propícia a aquestes honestes expansions i les millors comoditats domèstiques que han refingut la gent a llurs cases per un cantó, i els mitjans de comunicació que han disgregat el jovent cap a ciutats més grans per l'altre, així com el deport i el cinema considerats en la seva forma espectacular, totes han estat causes que han contribuït a que la gent no s'agrupi per a bastir una casa pròpia i fer-ne d'ella la continuació de la llar.

També cal tenir en compte que les societats recreatives no augmenten i les que s'aguanten estan en plena decadència per aquesta mena de frenesi modern que s'ens emporta i que lliga tant amb el bar sorollós i independent, sempre obert de cara al trànsit urbà, cada dia més espès i més divertit.

El dia que el dependent de la notaria va anar a cercar el notari en el bar de la cantonada per a dir-li que l'escriptura ja estava llesta, aquell dia les societats recreatives varen sofrir un cop mortal.

El notari, com el metge, com el capellà, com totes les persones considerables dels pobles, s'han resistit a aquesta desviació de la vida social que per força els haurà de semblar d'un plebeïsme de mal gust; però a la fi no han tingut més remei que deixar-s'hi endur amb un somriure de conill als llavis, i avui van al bar a fer tertúlia, a jugar als escacs i a sentir la ràdio, barrejats amb mil passavolants atrabiliaris que entren a l'establiment a pendre un Cinzano i fugir de nou.

Aquestes societats han fet un gran bé als pobles i han omplert un buit que en l'època del seu major esplendor no podia omplir-se d'altra manera; han ensenyat a la gent a tractar-se i a encaparrar-se per coses d'interès col·lectiu i els pobles han estat menys feréstecs com més sociables s'han fet llurs veïns. I el record de festes i solemnitats ha portat a moltes animetes sentimentals com un halo de felicitat que ha durat per tota la vida.

Es amb recança que els vells parlen dels seus temps joves; i els seus records lligats amb festes celebrades en aquestes societats recreatives que ara semblen anacròniques, posen una lluïssor en els seus ulls i un tremolor en la seva veu.

Anys a venir també els que ara són joves parlaran amb la mateixa emoció dels partits de futbol Español-Barcelona i dels campionats de natació i de les estrelles del cinema d'ara.

I és que, per damunt de les societats recreatives i de totes les manifestacions esportives i de tots els canvis que la vida social sofreixi, hi haurà sempre l'etern encís del temps de joventut, mai prou assaborit quan és l'hora.

Gent del dia. El jovent que fa d'una piscina el seu Casino. Heu-vos ací un aspecte interessant de la vida moderna